

per Acció Cultural del País Valencià. Continue escrivint cròniques en la premsa, com ara al diari *Levante-EMV* i altres publicacions, i procure estar molt atent als fets d'actualitat. Quant al que dius de les Memòries, pense que la biografia de Santi Vallés, en forma d'entrevista llarga, ja fa aquesta funció.

«Servidor de vostè i de la pàtria.» Ens consta que aquestes són les paraules finals de la felicitació de Nadal que envieu als vostres amics i coneguts...

He procurat ser un servidor de la pàtria,

perquè la pàtria és una cultura, una llengua, una manera de ser arrelades en unes persones concretes i en un territori estimat.

Us deixem una pregunta perquè parleu de la vostra muller: Matilde Verdú.

Casar-me amb la Matilde ha sigut una de les decisions més encertades de ma vida. Si no haguera sigut per ella, no podria haver fet moltes de les coses que he fet. Ens vam casar l'any 1950 —ja fa seixanta anys— i ens en vam anar de viatge de noces a Barcelona,

Montserrat i Mallorca. Hem tingut tres fills: dues noies i un noi.

Ens consta que Montserrat ha estat un lloc referencial en la vostra vida...

Montserrat té per a mi una significació molt especial. Culturalment, perquè des de sempre he admirat el paper capdavanter del monestir en la recuperació de la nostra consciència identitària i, personalment, perquè des de fa més de vint-i-cinc anys el meu fill Josep Miquel és un dels integrants de la seua comunitat monàstica. ♦

Enric Garriga Trullols, occitanista

TERESA CLOTA

Enric Garriga en l'Associació Catalana de Washington (3 de juny del 2008)

Enric Garriga i Trullols, cofundador i president del Cercle d'Agermanament Occitano-Català (CAOC), va morir el novembre passat. La seva contribució a la divulgació de la llengua i la cultura occitanes mereix ser coneguda pel seu mèrit i pels resultats obtinguts. De jove, va recórrer tot Occitània per conèixer la gent i el país, quan, en ple franquisme, el coneixement de la nació germana era imperceptible. En sorgir el CAOC (1977), per iniciativa de Josep Maria Batista i Roca, Enric Garriga va iniciar un intercanvi cultural intensiu amb Occitània. Convocà occitanistes i representants d'entitats culturals a organitzar jornades occitano-catalanes, trobades i aplecs. Era membre de l'Institut d'Estudis Occitans.

Amb el CAOC hem resseguit tot Occitània. Garriga tothora va fer costat als qui lluiten per la llengua i, entre actes

acadèmics, institucionals i populars, gent que tenien l'occità passiu, la revifaven; alguns alcaldes, en recepcions públiques, s'atreuen a usar-lo per primera vegada, i instigava els capellans a dir la missa en occità. Garriga provocava situacions d'ús que no haurien estat consentides als occitans. Les relacions institucionals i les rutes sempre eren amb un traductor occità darrere els guies i els parlaments oficials en francès, per enaltir l'occità i constatar-ne la utilitat. De l'acostament a la llengua i la coneixença de la cultura i la història pariones, en sorgí la germanor. La feina exemplar d'Enric Garriga de donar testimoni i encoratjament als qui lluitaven, en temps de precarietat, per instar reivindicacions de política lingüística ha estat fructífera. Quan al Parlament es va debatre la llei de l'occità, hi va ser convidat, i sempre defensà la necessitat d'establir l'estàndard de l'occità. Comptem amb els esplets de l'arbre que agermana la nació catalano-occitana, com augurava Verdguer: «del llorer immens / que a abrigar comença dos pobles germans, / ací els catalans, / allà els de Provença».

Enric Garriga i Trullols, cofundador i president de l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana (IPECC), sempre es va adherir a la lluita per la llengua, la cultura, el fet social i la unitat dels Països Catalans. Amb l'IPECC, organitzà actes commemoratius de fets històrics al lloc on havien ocorregut; i vam resseguir les petges catalanes de l'expansió de Catalunya per la Mediterrània i, a Europa, els llocs d'exili dels herois catalans de 1714. Va ser cofundador dels Premis Batista i Roca, de reconeixement als qui treballen per Catalunya a l'exterior. Garriga maldà pel desenvolupament de la consciència nacional: «No hem d'explicar només que tenim una llengua, una història, una cultura i unes celebritats. El que s'ha de saber és que volem la independència.» El seu treball va ser sempre arran de poble, amb coratge i tenacitat. ♦